

LBRIS

We know
books

NINA GEORGE

**CÂNTEC SUB
CLAR DE LUNĂ**

Traducere din limba germană și note
DANIELA CUCU

LITERA
București

Capitolul 1

Era prima decizie pe care o lua de una singură. Prima oară când avea să hotărască ce trebuia făcut.

Marianne hotări să moară. Acum. Aici. Aici jos în apele Senei, în încheierea acestei zile cenușii. Nu se vedea nici o stea. Turnul Eiffel dispăruse în spatele unui smog cețos. Parisul secreta un vuiet – un vuiet constant, scutere, mașini, murmurul metroului în adâncul pântecului orașului.

Apa era rece, întunecată și lină. Sena avea să o poarte, pe un pat de libertate și liniște, până la mare.

Lacrimile îi curgeau pe obraji ca niște fire perlate de sare. Marianne zâmbi, în timp ce plângea. Niciodată până atunci nu se simțise atât de ușoară. Atât de liberă. De fericită.

– Treaba mea, șopti ea. E treaba mea.

Își scoase pantofii cu talpă recondiționată, pe care îi cumpăraseră cu cincisprezece ani în urmă. Îi luase pe ascuns, nu fuseseră la reduceri, Lothar o certase când aflase. Apoi îi dăruise rochia care să se asorteze cu ei. Era de mâna a doua, cu defect în țesătură, la preț redus, o rochie gri cu flori gri. Și pe aceasta o purta azi.

Ultimul azi. Atunci când avusese în față toți acei ani, decenii întregi, timpul îi păruse nesfârșit. Ca o carte care aștepta să fie scrisă, așa i se păruse viața pe care o avea înainte în adolescență. Acum avea șaiszeci de ani, și paginile erau goale.

Nesfârșitul trecuse ca o singură zi cenușie.

Își așază cu precizie pantofii unul lângă altul pe banca de lângă ea. Apoi se mai gândi un pic și îi puse pe jos. Nu voia ca banca să se murdărească, nu voia ca o femeie frumoasă să își păteze fusta și să se simtă jenată de asta.

Încercă să-și scoată verigheta. Nu reuși. Băgă degetul în gură și, în cele din urmă, inelul alunecă. Sub el pielea era mai albă.

Peste drum de Pont Neuf, un bărbat dormea pe o bancă. Purta o cămașă subțire în dungii, ca un pescar, iar Marianne era recunoscătoare că era cu spatele la ea.

Așază inelul lângă pantofi. Cineva avea să-l găsească și să trăiască câteva zile de pe urma lui dacă îl amaneta. O baghetă, pastis, o bucată de slănină. Ceva proaspăt. Nu din gunoi. Poate chiar și un ziar care să-i țină de cald.

– Gata cu alimentele expirate, spuse ea.

Lothar îi încercuia ofertele speciale din pliantul ziarului săptămânal. Așa cum alții făceau semne în programul TV al săptămânii. Sâmbătă: *Vrei să fii milionar?* Duminică: *Detectivii din California*. Luni: *Crema paradisului (pudding)* cu termenul de valabilitate expirat. Se mânca tot ce era încercuit.

Marianne închise ochii.

Lothar. Lotto, cum îi spuneau prietenii. Sergent-major de artilerie, mama companiei.

Lothar Messmann, domiciliat în Celle, în ultima casă a unei străzi înfundate, o așezare ca un peisaj de Lego, cu un gard din nuiele construit exact lângă rampa de întoarcere. Un bărbat căruia îi pria înaintarea în vârstă.

Lothar. Își iubea meseria. Își iubea mașina. Și mai iubea și televizorul. Stătea mereu pe canapea cu o tavă cu mâncare înaintea lui pe masa de gresie, cu telecomanda în mână stângă, furculița în dreapta, cu sonorul dat tare, așa cum au nevoie artileriștii.

– Gata cu Lothar, șopti Marianne.

Se lovi peste gură. O auzise oare cineva?

Își descheie paltonul. Poate că avea să mai încălzească pe cineva, chiar dacă ea cususe căptușeala de atâtea ori încât avea un model neregulat și multicolor. Lothar îi aducea mereu sticlutele cu șampon și ața de cusut din hotelurile în care stătea atunci când călătorea la Bonn și Berlin la administrația centrală. Erau mici papiote din carton. Ață gri, neagră, albă, roșie.

„Oare cine să aibă nevoie de ață roșie?” se gândi Marianne. Începu să împătorească paltonul cafeniu, margine pe margine. Așa cum îi împătorea și lui Lothar batistele, batistele călcate, margine pe margine.

Nu purtase roșu nici măcar o dată în viață.

– Este culoarea curvelor, îi șoptise mama ei și îi trăsese o palmă atunci când, la unsprezece ani, venise acasă cu un batic roșu; îl găsisse undeva, mirosea a parfum floral.

În Montmartre, o femeie stătea ghemuită lângă canalizare. Fusta îi se ridicase și purta pantofi roșii. Ochii înlăcrimați îi erau mânjiți cu fard de ochi.

– E doar o curvă beată, spusese cineva din grupul de turiști.

Atunci când Marianne a vrut să meargă la ea, Lothar o ținuse strâns.

– Nu fi ridicolă, Annilein, e vina ei.

O împiedicase să sară în ajutorul străineii și o trăsese mai departe către restaurantul unde agenția de turism le rezervase o masă. Marianne se uitase peste umăr până când însoțitoarea turiștilor îi spusese clătînând din cap:

– *Je connais la chanson* – este aceeași veche poveste, și e numai vina ei.

Lothar dăduse din cap și Marianne se văzuse pe ea acolo, lângă canal. Acela fusese începutul și acum se afla aici.

Plecuse înainte de aperitiv, pentru că nu mai suporta să stea și să tacă. Lothar nici nu băgase de seamă, era adâncit într-o discuție pe care o purta deja de multe ore. Cu o doamnă din Burgdorf, o văduvă veselă. Femeia chițăia întruna.

– *Incredible!* Incredibil! indiferent ce spunea Lothar. Purta un suțien roșu pe sub bluza albă. Marianne nu fusese nici măcar geloasă. Era doar obosită. Plecase din local și se lăsase purtată în derivă până când se oprise în mijlocul podului Pont Neuf.

Lothar. Ar fi fost ușor să-l învinuiască pentru tot. Dar lucrurile nu erau atât de simple.

– E vina ta, Annilein, șopti Marianne.

Se gândi la nunta ei din luna mai, în urmă cu patruzeci și unu de ani. Tatăl ei o privise sprijinit în baston, în timp ce aștepta oră după oră, în zadar, ca în sfârșit să fie invitată la dans de soțul ei.

– Fata mea, care se ține tare, spusese tatăl lui Marianne cu vocea slăbită de cancer. Ea înghețase în rochia albă și subțire, neîndrăznind să se miște. Nu care cumva ca totul să fi fost doar un vis ce avea să se termine, dacă ar fi făcut un pas greșit.

– Îmi promiți că o să fii fericită? o întrebuse tatăl ei, iar Marianne îi răspunsese că da.

Avea nouăsprezece ani.

La urmă, nu fusese totul decât o mare minciună.

Tatăl ei murise la două zile după nuntă. Marianne își desfăcu paltonul împăturit, îl izbi de pământ și începu să-l calce în picioare fără milă.

– Gata! Gata acum! Gata cu mine!

Păși încă o dată pe palton, simțindu-se îndrăzneată. Sentimentul acesta dispăru la fel de repede cum apăruse. Ridică paltonul și-l așeză pe spătarul băncii.

„E vina mea.“

Acum nu mai avea nimic pe care să-l poată pune jos. Nu avea bijuterii. Nici pălărie. Nu avea nimic. Poșeta ponosită în care se aflau un ghid al Parisului, câteva pliculețe de sare și zahăr, o agrafă de păr, buletinul și portofelul o puse împreună cu pantofii și inelul.

Marianne urcă pe parapet. Mai întâi se rostogoli pe burtă, târându-și un picior după celălalt, apoi riscă să alunece înapoi pe margine. Inima îi bătea cu putere, pulsul o luase razna, piatra aspră îi zgârie genunchii.

Degetele de la picioare găsiră o crăpătură în perete și se împinse în sus. Apoi reuși. Se așeză și își legănă picioarele peste marginea parapetului.

Trebuia doar să se împingă și să se lase în jos, nu avea cum să greșească cu asta.

Marianne se gândi la gura de vărsare a Senei la Honfleur, pe care trupul ei urma să o treacă după toate ecluzele și malurile înainte de a ajunge în mare. Își imaginează cum s-ar fi rotit purtată pe valuri, ca și cum ar fi dansat, pe un cântec pe care doar ea și marea l-ar fi putut auzi. Honfleur. Aici se născuse Erik Satie; îi iubea muzica, iubea practic orice fel de muzică. Muzica era ca un film pe care îl vedea proiectat pe interiorul pleoapelor închise, iar în cazul lui Satie vedea marea, cu toate că nu fusese niciodată la mare.

– Te iubesc, Erik. Te iubesc, șopti Marianne, care nu spusese niciodată asta altui bărbat în afară de Lothar.

Când îi spusese el oare ultima oară că o iubește? O spusese vreodată?

Marianne așteptă să-și facă apariția frica, dar ea nu veni.

„Moartea nu e gratuită. Te costă viața. Cât valorează a mea?

Nimic.

Nu e un schimb echitabil pentru diavol. E vina mea.“

În timp ce-și sprijinea mâinile în parapetul de piatră, alunecând înainte, Marianne ezită, gândindu-se la orhideea pe care o găsisese la gunoi. Că, după șase luni în care o îngrijise și îi cântase, nu va vedea cum se deschide bobocul.

Apoi Marianne se împinse cu ambele mâini. Săritura se transformă în cădere, căderea îi aruncă brațele în sus. În timp ce se afla în picaj, în voia vântului, Marianne se gândi la asigurarea de viață care nu ar mai fi fost plătită în cazul sinuciderii. 124 563 de euro. Lothar urma să înnebunească.

Deci totuși un schimb echitabil.

Cu acest gând, Marianne căzu în apa înghețată a Senei. Era un sentiment de bucurie sălbatică, ce se transformă în rușine profundă atunci când rochia ei gri cu flori îi înfășură capul, în timp ce se scufunda. Încercă cu disperare să-și tragă marginea fustei în jos pentru ca nimeni să nu-i vadă picioarele goale.

În cele din urmă însă renunță și întinse brațele, deschise gura și înghiți apa.

Capitolul 2

A muri se aseamănă cu a pluti.

Marianne se lăsă pe spate. Era atât de frumos.

Această fericire nu se mai sfârșea, o putea înghiți. O bău pe toată.

„Vezi, tata, doar am promis.“

Văzu o orhidee, o floare violet, și totul era muzică.

Când o umbră se aplecă peste ea, recunoscuseră moartea; purta priul ei chip, chipul unei fete îmbătrânite cu ochi luminoși și codițe castanii tăiate.

Gura îi era caldă. Barba o zgăria și, din nou și din nou, buzele lui se odihneau pe ale ei. Marianne simți gustul supei de ceapă și al vinului roșu, al țigărilor și al scorțișoarei.

Moartea sugea din ea, o sorbea, îi era foame. Marianne lovi cu piciorul.

Două mâini puternice se aflau pe pieptul ei. Încercă cu greu să desprindă acele degete reci care îi apăseau pieptul. Un sărut. O luă cu frig.

Marianne deschise brusc ochii, căscă larg gura și scuipă apa murdară și negricioasă, se lăsă pe spate cu un geamăt și, în timp ce gâfâia după aer, durerea se instală ca o lamă ascuțită care îi tăia plămânii în bucăți.

Și atâta gălăgie! Totul era atât de zgomotos!

Unde era muzica? Unde dispăruse fata? Unde era fericirea? Tocmai ce o scuipase?

Marianne se prăbuși înapoi pe asfaltul tare. Moartea o lovise în plină figură.

Ridică privirea și se uită la cei doi ochi de culoarea cerului, tuși și trase aer în piept. Ridică brațul și îi dădu morții o palmă fără vlagă. Moartea îi vorbi într-o franceză rapidă și melodioasă, în timp ce o forța să se ridice.

Marianne îi mai dădu o palmă.

Imediat el ripostă. De data aceasta mai blând. Nu. De fapt, o mângâie pe obraz.

Ea duse mâna la față. Cum de putea simți asta?

– Cum așa?

Vocea ei era ca un murmur înăbușit.

Era atât de frig. Și acest zgomot! Marianne se uită în stânga. Apoi în dreapta. La mâinile ei, care erau verzi de la iarba pe care o înșfăcase. Pont Neuf era la doar câțiva metri. Se afla lângă un cort pe partea dreaptă, iar Parisul duduia. Și ea nu murise.

Nu. Murise.

Stomacul o durea, plămânii la fel, totul o durea, până și părul care îi cădea ud, cărunt și greu pe umeri. Inima, capul, sufletul, pântecul, obrații, totul.

– Nu am murit? oftă ea cu disperare.

Bărbatul în cămașă de pescar zâmbi, apoi zâmbetul i se ascunse în spatele unei umbre de supărare. Arătă spre râu, își bătu fruntea și își arătă picioarele goale.

– De ce? vru să țipe la el, dar vocea i se frânse într-o șoaptă răgușită. De ce ați făcut asta?

El își întinse brațele în sus, imitând o săritură în cap. Arătă către Marianne, Sena și propria persoană. Ridică din umeri ca și când voia să spună:

– Ce altceva puteam să fac?

– Eu aveam... un motiv. Aveam multe motive! Nu aveți dreptul să-mi luați moartea. Sunteți Dumnezeu? Nu, nu sunteți, căci altfel aș fi murit!

Bărbatul cu ochii albaștri sub sprâncenele negre și stufoase se uită la Marianne ca și cum ar fi înțeles. Își trase cămașa udă peste cap și o stoarse.

Privirea i se fixă pe semnul de pe sânul stâng al lui Marianne, vizibil prin crăpătura făcută de butoniera desfăcută. Sprâncenele i se ridicară cu surprindere. Ea își strânse panicată țesătura rochiei cu o mână. Semnul cel hidos – o tulburare pigmentară rară sub formă de flăcări de foc – pe care o viață întreagă îl ascunsese pe sub bluze cu nasturi și rochii cu gât înalt. Nu fusese niciodată la înot, decât noaptea, atunci când nu o putea vedea nimeni. Semnul pe care mama ei îl numise vulva vrăjitoarei, iar Lothar, lucrul dracului; el avusese grijă să nu-l atingă niciodată și să închidă mereu ochii atunci când intra în ea timp de cinci minute.

Apoi Marianne își observă picioarele goale.

Disperată, încercă să-și tragă în jos tivul umed și picurând al rochiei, în timp ce își încheie nasturii de la piept.

Respinse mâna întinsă a bărbatului care încerca să o ajute și se ridică. Își îndreptă rochia, care atârna pe ea udă și grea. Părul îi mirosea a apă sălcie. Se îndreptă cu pași nesiguri spre zidul cheiului. Prea mică. Era prea mică distanța ca să se arunce, s-ar fi rănit, dar nu ar fi murit.

– *Madame!* o rugă bărbatul, o voce puternică, și o apucă de braț.

Ea îi îndepărtă din nou mâna cu o palmă. Începu să lovească cu ambele mâini în direcția lui, spre fața lui, brațele lui, cu ochii închiși, dar nimeri doar aerul. Apoi făcu un pas spre el. El se feri, fără să se dea la o parte. Pentru alții, părea probabil că dansau o comedie tragică de dragoste.

– Mie! înaintă ea, lovitură după lovitură, mie îmi aparținea propria moarte, doar mie, și nimănui altcuiva, nu aveți dreptul să mi-o luați!

– *Madame*, o rugă el din nou și o cuprinse pe Marianne de ambele brațe.

O ținu strâns până ce se opri din înaintare și se sprijini în cele din urmă, extenuată, de umărul lui gol. El îi îndepărtă părul de pe față, cu

vârfurile degetelor uscate ca paiul. Mirosea a înnoptare și a Sena, și a mere pe un raft de lemn încălzit de soare.

Începu să o legene în brațe, atât de ușor, cum nu fusese legănată niciodată.

Marianne începu să plângă. Se ascunse în brațele străinului, iar el nu încetă să o țină și să o legene, în timp ce ea plângea pentru viața ei, pentru moartea ei.

– *Mais non. Non.* Bărbatul o îndepărtă un pic de el, îi ridică bărbia și-i spuse: *Venez avec moi. Venez. On y va. Allez.*

O trase după el. Marianne se simțea nespus de neputincioasă, pietrele aspre îi împungeau călcâiele goale. Bărbatul nu îi dădu drumul, în timp ce o conducea în sus, spre Pont Neuf.

Când ajunseră pe pod, străinul alungă cu un fluierat scurt doi cerșetori aplecați asupra a două perechi de pantofi – de femeie și de bărbat nepotriviți; unul avea haina lui Marianne strânsă la piept, celălalt, care purta o căciulă murdară de lână, mușcă direct din verighetă și se strâmbă.

Când ajunseră la același nivel, bărbatul le șuieră celor doi vagabonzi. Cel mai înalt scoase un telefon mobil. Cel mai scund îi întinse lui Marianne verigheta, așteptând.

Marianne începu acum să tremure, frisoanele se șteau din adâncul trupului ei și îi străbăteau venele.

Îi smulse cerșetorului verigheta din mână și vru să se cațare pe parapet, dar cei trei bărbați o opriră. În ochii lor, Marianne nu putu vedea decât milă și teamă, teama de a li se cere socoteală pentru ceva ce nu-i privea.

– Nu mă atingeți! strigă ea.

Nici unul dintre ei nu o lăsă. Se lăsă cu reticență pe bancă, cel înalt punându-i haina grea în jurul umerilor, celălalt scărpinându-se pe sub șapcă și ingenunchind în urma unei instrucțiuni dure, pentru a usca picioarele lui Marianne cu mâneca sacoului.

Salvatorul ei era la telefon. Cerșetorii se așezară pe bancă lângă Marianne. Îi țineau mâinile cu delicatețe, în timp ce ea încerca să își muște venele de la încheieturi. Unul dintre ei se aplecă și îi așeză verigheta în cuibul gol al mâinilor.

Ea se holbă la cercul galben-auriu și fără strălucire. Patruzeci și unu de ani îl purtase. O singură dată îl dăduse jos. Aproape. La cea de-a patruzecia aniversare a nunții. Își călcase rochia cu flori gri, copiate coafura cu un coc lejer dintr-o revistă. Dintr-o revistă veche de trei luni, pe care o extrăsese dintr-un tomberon pentru hârtie reciclabilă. Folosise puțin parfum Chanel dintr-un eșantion atașat revistei aruncate; era un miros floral, și ea și-ar fi dorit să poarte o eșarfă roșie. Apoi deschisese sticla de vin spumant și își așteptase soțul.

– Ce te-ai gătit așa? fusese prima întrebare a lui Lothar.

Ea se întorsese în fața lui și îi înmânase șampania.

– Pentru noi, spusese ea, pentru cei patruzeci de ani de căsnicie.

El sorbise o înghițitură și apoi privise dincolo de ea, spre masa cu gresie unde se afla sticla deschisă.

– Șampania cea scumpă? Chiar era nevoie de asta, ai idee cât costă?!

– E aniversarea nunții noastre.

– Asta nu e motiv să ne dăm în stambă. Cu banii mei nu poți face chiar tot ce-ți trece prin cap.

Atunci nu plânsese. Nu plânsese niciodată de față cu Lothar. Doar sub duș, acolo unde nu o putea vedea.

Banii lui. Ea ar fi muncit cu plăcere pentru propriii ei bani. Chiar muncise, Dumnezeu știe, mai întâi la ferma mamei sale din Wendland, apoi ca moașă împreună cu bunica ei și, în cele din urmă, ca menajeră, până când Lothar se căsătorise cu ea și îi interzisese să se ocupe de gospodăriile unor străini; trebuia să se ocupe doar de a lui.

Fusese femeia lui de serviciu, bucătăreasa lui, grădinăreasa lui, soția lui, amanta lui, „punctul lui de sprijin“, așa cum o numea el. Timp de douăzeci de ani își îngrijise mama pe patul de moarte; abia când Marianne împlinise patruzeci și doi de ani se terminase corvoada.

Până atunci Marianne părăsise casa doar ca să meargă la cumpărături, pe jos. Lothar îi interzisese să ia mașina, iar mama ei făcea zilnic pe ea, în pat. Nu se putea duce singură la toaletă, dar o putea apostrofa pe Marianne, în fiecare zi, iar Lothar dormea tot mai des în cazarmă sau ieșea singur, îi scria iubitei sale cărți poștale din vacanțe și îi trimitea cele mai calde salutări lui *mamușka*.

Marianne scăpă verigheta din mâini.

În acel moment, Marianne auzi sirena și închise ochii până ce sunetul strident care se apropia din vacarmul străzilor orașului se opri în fața ei.

Cerșetorii se îndepărtară la vederea luminii albastre pâlpande și, în timp ce doi paramedici și o femeie mică cu o valiză se grăbeau spre ei, bărbatul în cămașă de pescar făcu un pas înainte, arătă spre Marianne, arătă spre Sena și se lovi din nou cu degetul pe tâmplă.

„Asta crede că sunt nebună“, se gândi Marianne.

Încercă să-și forțeze fața să zâmbească, așa cum se forțase decenii la rând față de Lothar.

– Ești mult mai drăguță atunci când zâmbești, îi spusese el după prima lor întâlnire.

Era primul bărbat care îi spusese că e drăguță, în ciuda semnului și a tuturor celorlalte lucruri. Nu era nebună. Nu.

Și nu era nici moartă.

Se uită la bărbatul care o scosese din Sena fără ca ea să-i fi cerut asta. El era nebunul. Nebun să presupună că pentru a trăi era suficient să supraviețuiești.

Îi lăsă pe paramedici să o lege de targă. În timp ce o ridicară, ducând-o spre ușile deschise ale ambulanței, străinul întinse mâna spre mâna lui Marianne. Se simțea caldă, caldă și familiară.

Marianne își văzu reflexia în pupilele lui mari și negre; își văzu ochii ei luminoși, care i se păruseră întotdeauna prea mari, nasul atât de mic, fața în formă de inimă și părul cenușiu-închis, cenușiu-maroniu ca lemnul mort.

Când deschise palma, văzu în ea verigheta.

– Îmi cer scuze pentru deranj, spusese ea, dar el dădu din cap. *Excusez-moi*, adăugă ea.

– *Il n'y a pas de quoi*, spusese el cu seriozitate și se lovi în piept cu palma întinsă. *Vous avez compris?* întrebă el.

Marianne zâmbi. Indiferent ce vruse să spună, avea precis dreptate.

– *Je m'appelle Eric*.

Îi întinse doctoriței poșeta lui Marianne.